

rafael catoira
navegando
cara a ítaca

2º PREMIO XXXIX EDICIÓN CERTAME LITERARIO

Concello de Vilaalba

alvarelllos
EDITORIA

Viexo ó teu encontro.

**Non chegar nunca,
gozar só do presaxio.**

**Esta distancia resolverase
antes de que a miña alma beba de ti
pois xa vive en min o teu espírito
e complementareime
aínda sen te atopar.**

Poema «A viaxe con Ítaca ao lonxe»

alvarelllos.info

Libros do Sarela

NAVEGANDO
CARA A ÍTACA

*NAVEGANDO CARA A ÍTACA, de Rafael Catoira Rey,
obtivo no ano 2013 o Segundo Premio da XXXIX Edición
do Certame Literario do Concello de Vilalba (Lugo).
O xurado estivo composto por José María García-Leira Boado
(presidente), Darío Villanueva Prieto, José Jesús Ramos Ledo,
Fidel Fernán Vello e Xulio Xiz Ramil (secretario).*

RAFAEL CATOIRA REY

NAVEGANDO
CARA A ÍTACA

Concello de Vialba

alvarellos
EDITORA

Libros do Sarela

© ALVARELLOS EDITORA, 2014
Sempre en Galiza, 4
15706 Santiago de Compostela
correo@alvarellos.info
www.alvarellos.info

© Rafael Catoira Rey

Deseño e maquetación: Xacobe Neto [Alvarellos Editora]
Impreso en Tórculo

Depósito Legal C 1031-2014
ISBN 978-84-89323-61-2

Calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra só pode ser realizada coa autorización dos seus titulares, agás excepción prevista pola lei. Diríxase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) se precisa fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra.

Ítaca non existe. Na liña do horizonte, quizais unha pinga de auga negra coróase de verde palmeira e afástase..., e alóngase. O horizonte non existe, quizais se tocas co dedo da ollada ese vapor debuxado en horizontal, leve curvatura imprecisa, foxe e dá en concretarse un pouco máis alá onde o dedo da ollada tarde un pouco máis en percutila. E xira a ollada, e xira a liña do horizonte, pero Ítaca permanece, verdes follas sobre acantilados inexpugnables. Ítaca existe, é o anhelo de chegar sostido polo sentir sensorial das etapas. Ítaca é o Finisterrae da vida: a codia xeolóxica feita anhelo, case vehemente, do discorrer cara a vivir coa liña do horizonte colgada na pupila.

A VIAXE CON ÍTACA AO LONXE

Viaxo ó teu encontro.
Non chegar nunca,
gozar só do presaxio.
Esta distancia resolverase
antes de que a miña alma beba de ti
pois xa vive en min o teu espírito
e complementareime
aínda sen te atopar.

PENÉLOPE

Este avío do vivir en simulacro de vida
como impulsa as velas para o periplo do solpor
cos tecidos esfiañados como algas cristalinas
cara á Ítaca soñada.

Alí xogan as ondas brandas
a aloumiñar os cabelos lasos de Penélope contrita.
E esa mirada? Que che diría se se perde na curva do mar
de ter tanta saudade, de tanto temer o silencio da saudade?

Días sobrevivindo a ser días.
Neles deben prender as iscas do sol
para que o poñente non se desdobre
e as nubes dos invernos non regresen coa tempestade no ventre
e as beiras do mar, acollidas á marfallada das ondas
non reconten as achas de tantos naufraxios
para enumerar, un a un, os medos
que se envolven na fonda crisálida das augas.

Dime, ti tamén, oíchela berrar no berce da noite?
Oíches con ela esas trompetas que rachan os coiros do cénit?
Quen lle avisa, quen lle advirte do advento?

Até a Ítaca dos ventos mornos chegan as ondulacións
das buguinas a debuxar cantigas
e prepárase Penélope para escribir cos dedos
rizos de pelo que imitan o vogar dos remos.

Pero os incendios do sol derreten a lúa
e anegan de brétemas brandas a pálida pel do mar
e o náufrago Ulises, cego de sal,
reconta as sumas dos equinoccios e resta os solsticios
para mentir o tempo
e negar as alboradas e a súa repetición de solemne monotonía
navegando coas nubes atadas ao mastro e por esperanza
a fondura plana do silencio da auga.

Dirías ti, Penélope: refulxe o metal do seu helmo dourado
como o brío do músculo aceitado para a tensión e o impulso.
Tesón de vogar ferindo o aceiro do mar
cara a un horizonte que se evade, cebo de area,
praia onde descansar a febre que embaza o seu rostro
e, quizais, vexa achegarse as gaivotas que traerán a primavera no
[bico,

primavera de papoulas
e chirlo de corazóns de pluma entre os trigueiros
e fareime unha coroa coa lavanda que bañou o seu corpo
e asperxeu o aire co bálsamo que emana do seu tórax
onde latexa o meu sangue
e onde beben os corzos saciando a sede co inverno
verténdose polos mesmos sendeiros que percorreron os seus
[dedos
labrando as rochas altas dos meus peitos.

Dirías ti, Penélope:
Quen me pide o berro se intúo que o silencio é a febre
que oculta a dolor,
o pano de fondo da angustia?
Tamén a rocha que ampara co seu esmiuzar a xénese
e a orixe. E polo tanto...

Polo tanto. Atéñome aos designios dos Deuses
e ás súas razóns de inclementes intemperanzas.
Eles que dan remedios vans
en proporción ao desamparo ou en máis medida
abondan no desconcerto.
Hábiles na rotura das palabras para desvirtuar o eco.
Defensores da habilidade evasiva do penitente.
Renitentes á concesión sen o aval da dor.
Sabédelo. Vos sabédelo: a elocuencia do voso silencio
frustra as miñas ansias
de acceder ás dobras da vosca clámide e a rozar os meus dedos
na púrpura das voscas sens.
Sabedes, crueis devoradores do humano, que a sen razón da fe
procura razóns para xustificárvos?
Incluso ti, Apolo, que requisas o caos
e pretendes a harmonía da ruína no lugar
onde o estable é a permanencia da voracidade
e ese fagocitar do dado é un morder xa no pretérito
nas costas do porvir.
Que creas ti, a quen facemos divino
pola avidez de esclarecer a confusión?
Sinto que a miña alma, perdida na espera infinita,
inventa unha nova xénese para concibir a esperanza.

De que me valen as xeometrías precisas: afiados cantís,
brandos ventres labrados pola marusía
que acollen a esta illa?:
area e piñeiros, unha lagoa: auga esgallada da auga.
O canaval que apresa ao sol co seu enreixado,
as fronteiras imprecisas que a brétima homoxeneiza
estendendo unha ponte de néboa ensarillada no horizonte.

Nacer aquí, á reclusión, para xermolar o parto da ansiedade
en meses eternamente nonos.

Non podo negar o sentido das cousas en manifestarse
coa súa soa presenza.

Evito enumerar o evidente: a súa soa forma
é a causa do seu ser.

Nada que non sexa tanxible ou amañeza grávido do interior
da materia pode revelarme algo.

Incluso o facerme afín a inquietude que transmuta a
desolación do teu abandono éme tan físico.

O absoluto do teu abandono
exerce sobre min a presión da atmosfera e fai ó meu ser
de individuo pesar sobre esta terra coa forza do desazo
que o vivir destila na miña vida.

Pero ti, Ulises, que antes fuches servo dos brazos do destino,
rebelácheste contra o Deus dos océanos
e despregaches a túa presenza de home
sobre os designios inescrutables dos arcanos.

Que a túa man escolleu o fío da espada co que abrir os veos
cos que as deidades tapan a súa presenza
para evitar ser recoñecidos entre nós, do seu mesmo sangue
e agora tamén eles tremen e ao descoñecido oran
para serenarse.

É así como collerás a miña man
e alzarasme para que os teus ollos me revelen
este novo sendeiro sen os pétreos ritos do temor
e farasme alegre só polo risco de recoñecerme,
única na diferenza?

Por iso agardo. Agardo que a túa chegada dea amañecida
á noite dos sortilexios
e os engados da redención
eviten o ollarnos coa pupila alagada de pregarias.

Sei que chegarás rompendo os piares que sosteñen os templos
e crearás novas coirazas de carne que protexan o alimento dos
[soños.

Porque sabes que no soño xa está a posibilidade
e no home xa está o soño e no soñar habitan os Deuses
e Deus é soño, pero o soño é home.
E o home é Deus, dirasme.
Dirasme ti a miña razón para aniñar o teu regreso
coas mans baleiras de propósitos de emenda.